25/30

NALIA ME SCHOOL

Name → Rupali Bala Roy

Sceb → Lachit Borphukan

class → VII

Roll No → 41

2/9/22 2/9/22 2/9/22 2/9/22 2/9/22 03/09/22

লাচিত বৰফুকন

আৰম্ভণি: অসমীয়া জাতিৰ আবেগ অসমীয়াৰ অভিমান হ'ল লাচিত বৰফুকন। তথাপিও এই কথাও কব লাগিব যে বীৰত্বৰ ক্ষেত্ৰত অসমত লাচিত বৰফুকনক আৰু শৰাইঘাট যুদ্ধৰ এক অনন্য স্থান আছে আৰু দেশপ্ৰেমিক বীৰ বুলি কলেই লাচিত বৰফুকনৰ নামেই প্ৰথমতে মনলৈ আহে। সংগ্ৰামৰ এক প্ৰতীক তথা সত্বা হ'ল লাচিত বৰফুকন। দেশপ্ৰেমিক বীৰ লাচিত বৰফুকনে নিজ মাতৃভূমিক গৌৰৱেৰে গৌৰান্বিত কৰি আনিছে। ১৬৭১ চনত সংঘটিত শৰাইঘাটৰ সেই বিখ্যাত যুদ্ধত তেওঁৰ নেতৃত্বতে অসমীয়া সেনাই মোগল ঘুৰাই তেওঁলোকৰ অসম অধিকাৰ কৰাৰ পৰিকল্পনা মাসিস্মাৎ কৰি অসম গৰিমা অক্ষুণ্ণ ৰাখিছিল।

লাচিতৰ জন্ম আৰু শৈশৱ: লাচিতৰ জন্মৰ সঠিক দিন-বাৰ আৰু স্থান জনা নাযায়। অৱশ্যে তেওঁৰ জন্ম যে মোগলৰ অভিযানৰ প্ৰথমাৰ্ধত হৈছিল আৰু জন্মস্থান গড়গাঁৱৰ গুচৰে-পাজৰে কৰবাত আছিল সেই সম্পৰ্কে কাৰো দ্বিমত নাই। লাচিতৰ পিতৃ নাম হ'ল মোমাই তামুলী বৰবৰুৱা আৰু মাতৃৰ নাম হ'ল নাঙেশ্বৰী আইদেউ।

লাচিতৰ কেইবাজনো ককায়েক আছিল। তাৰে তিনিজন প্ৰসিদ্ধ হ'ল লালুকসোলা, মৰংখী আৰু পাৰবৰা। লাচিতৰ এজনী বায়েকৰ নাম আছিল পাখৰী গাভৰু। সৰুতে ৰূপে অতুলনীয় এই পাখৰী গাভৰুক আহোম স্বৰ্গদেউ জয়ধ্বজ সিংহই বিয়া কৰাইছিল।

সৰুৰেপৰা লাচিত বৰ সাহসী আৰু দৃঢ় আছিল। যি কাম কৰো বুলি ভাবে তাকে কৰিবই। কাকো ভয় নকৰে। লাচিতৰ আন এটা বৈশিষ্ট্য হ'ল সততা আৰু আদৰ্শবাদিতা। মোমাই তামুলীয়েও পুত্ৰসকলক উপযুক্ত শিক্ষা দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল আৰু তাৰ বাবে ঘৰুৱা শিক্ষক হিচাপে কেইজনমান পণ্ডিত লোকক নিযুক্তি দিছিল। সেইসকলে লাচিতহঁতক অন্যান্য কথাৰ উপৰি আহোম ৰাজনীতি, সামৰিক বিধান বা দণ্ডবিধি, সমাজনীতি, অৰ্থনীতি আদিৰ বিষয়ে শিকাইছিল। মোমাই তামুলীয়ে নিজেও সদ উপদেশ, জ্ঞানগৰ্ভ কথা আৰু নিজৰ জীৱনৰ দ্বাৰাও সন্তান সকলক সুশিক্ষা দিবলৈ যত্ন কৰিছিল। মোমাই তামুলীৰ ৰাজকাৰ্য্যপ্ৰণালীক নিৰীক্ষণ কৰি লাচিতে বহু কথা শিকিছিল।

মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাৰ চেষ্টা ফল দিলে। লাচিতে অতি সোনকালেই ৰাজঘৰত নিযুক্তি লাভ কৰিলে। তেওঁক ৰাজমন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াৰ হাঁচতিৰা তামুলী হিচাপে নিযুক্তি দিয়া হ'ল।

এই পদটো পাছে উচ্চ পৰ্য্যায়ৰ আলধৰাৰ বাহিৰে আন প্ৰবেশ নাছিল। হাঁচীধৰা আমূলী হিচাপে লাচিতে ৰাজমন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াৰ তামোল-পান, ফলমূল-পত্ৰ আদি ঠিক তেওঁক সুচাৰুতে যোগাব লাগিছিল। মানে ৰাজমন্ত্ৰী যেনেকৈ যায় লাচিতে সেইখিনি ক'লৈ আলিয়েকে যাব লাগিব আৰু মন্ত্ৰীয়ে বিচৰামতে তামোলপান, ফলমূল-পত্ৰ আদি আগবঢ়াই দিব লাগিব। আন লাভ যিয়েই নহওক, লাচিতৰ বাবে এটা ডাঙৰ লাভ হ'ল যে তেওঁ ৰাজ-মন্ত্ৰীৰ মাজত হোৱা আলোচনা আৰু গোপন মেলসমূহত উপস্থিত থাকি ৰাজনীতীয়া সমস্যাবোৰ জানিব-বুজিব পাৰিলে আৰু ৰাজ মন্ত্ৰীয়ে কেনেকৈ তেওঁলোকৰ বিচক্ষণ বুদ্ধিৰে সেইবোৰ সমাধান কৰে, তাকো জানিব পাৰিলে।

হাঁচী ধৰা আমূলীৰ দৰে নিম্ন পৰ্য্যায়ৰ পদত ৰাজকাৰ্য্য আৰম্ভ কৰিলেও লাচিতৰ পদোন্নতি হৈ থাকিল আৰু কিছুদিনৰ পাছত তেওঁ ঘোঁৰাবৰুৱা হ'ল। ঘোঁৰাবৰুৱা হিচাপে লাচিতৰ দায়িত্ব আছিল ৰাজঘৰৰ ঘোঁৰাবোৰ তত্ত্বাৱধান কৰা আৰু সেইবোৰক প্ৰশিক্ষণ দিয়া। লাচিতে কেইটামান ঘোঁৰাক ইমান ভালদৰে প্ৰশিক্ষণ দিছিল যে সেইকেইটা

ঘোমোৰ পিছতি বংশোতে ৰজাৰ মেলো ঘোঁৰাত
বহাৰ সলনি দোলাত বহা মেনৰে লাগিছিল।
ঘোঁৰাবৰুৱা পাছত লাচিতক দুলীয়া বৰুৱা পদ
নিযুক্তি দিয়া হল। তাৰ পাছত তেওঁ
শিমলুগুৰীয়া ফুকনৰ থাৰ লাভ কৰে।
শিমলুগুৰীয়া ফুকন হল গড়গাঁৱৰ ওচৰত
শিমলুগুৰি মেলৰ প্ৰধান বিষয়া। তেই দায়িত্ব
কিছুদিন বহন কৰাৰ পাছত লাচিতক দোলা-
কাষৰীয়া বৰুৱাৰ পদত নিযুক্তি দিয়া হল।
'দোলাকাষৰীয়া বৰুৱা' হিচাপে লাচিতে ৰজা
বা ৰাজঘৰৰ দোলাকাষৰীয়াসকল আৰু
তেওঁলোকৰ লগৰ পালী- পহৰীয়াসকল চলাব
লাগিছিল।

১৬১৪ চনত স্বৰ্গদেউ প্ৰতাপসিংহৰ মৃত্যু
হয়। তেওঁৰ পাছত ভাগ্যেমন ৰজা হয়
চুৰামফা। তেওঁ তিনিচেৰীয়া এক চমু কাৰ্যকালৰ
বাবেহে ৰজা আছিল। চুৰামফাৰ মৃত্যুৰ
পাছত চুতিন্‌ফা ৰজা হয়। তেওঁলোকৰ দিনত
অসমৰ ইতিহাসত বিশেষ উল্লেখযোগ্য একো
ঘটনা নাছিল। তাৰ পাছত ১৬৪৮ চনত
জয়ধ্বজ সিংহ ৰাজপাটত উঠে। জয়ধ্বজ
সিংহ আছিল লাচিতৰ ভিনিহীয়েক।

জয়ধ্বজ সিংহৰ দিনত মোগল সেনাপতি মিৰজুমলাই অসম আক্ৰমণ কৰে। অৱশ্যে এই আক্ৰমণৰ কোনো প্ৰভাৱ নপৰে।

লাচিতৰ ৰণ কৌশলঃ লাচিত এক বিশেষত্ব আছিল যে পৰিস্থিতিৰ লগত খাপ খোৱাকৈ তেওঁ ততাতৈয়াকৈ নিজৰ ৰণনীতি সলনি কৰি উপযুক্ত নীতি লব পাৰিছিল। চোলাংচোৱাৰ মোৰেদি ১৬৬৯ চনৰ শেষৰ ফালে তেওঁ নিজৰ সামৰিক মোৰ্চাবোৰ নতুনকৈ সংগঠিত কৰে। সেইমতে দক্ষিণকূলৰ সমগ্ৰ সামৰিক মণ্ড তেওঁ নিজৰ প্ৰত্যক্ষ নিয়ন্ত্ৰণত ৰাখিলে। সেই মণ্ডলৰ প্ৰধান ঘাটি আছিল উক্ৰেশ্বৰ বা ইটাখুলি পাহাৰত।

অন্যান্য সেনাপতিসকলৰ কোন কত দায়িত্বত থাকিব, সেয়া লাচিতে নিৰ্ধাৰণ কৰি দিলে। সেই দায়িত্ববোৰ আছিল এনে ধৰণৰঃ

(১) আমৰজুৰিৰ পৰা পাণ্ডুলৈকে সেই মণ্ডৰ দায়িত্বত আছিল মহুৰা পাত্ৰ গোঁহাইফুকন। এওঁ আছিল সম্ভ্ৰান্ত বৰগোহাই পৰিয়ালৰ সন্তান।

(২) চুৱাৰ - চড়িলাৰ পৰা আৰগোপালৈকে

P.T.O

সেনাপতি হুস্ন বৰচেং গোহাঁই - তেওঁৰ লগত ৩৬০ জন চোৰেবচা সেনা।

(৩) ওপৰুৱে আলিৰ দায়িত্ব আছিল বৰগোঁহাইৰ বংশৰে মাচিনামু কলিয়াবৰীয়া গোহাঁই মুখ্যত। তেওঁৰ লগত ১০০ জন চোৰেবচা সেনা।

"দেশতকৈ মোমাই ডাঙৰ নহয়!" এই শ্লোগান তেওঁৰ উক্তি হুঙ্কাৰ লাচিত বৰফুকন। চোলাংচোৱে যোৱেদি স্বৰ্গদেউ চক্ৰধ্বজ সিংহ আৰু লাচিত বৰফুকনে ৰামসিংহ চোৱাৰ আৰঘোটি ভাৰৰ তাঁহাৰ বাতৰি তাঁৰে পাই আছিল। অগ্ৰপ্য তেওঁলোকে সেই বাতৰিৰে দ্বাৰা মুঠেই ভয় খোৱা নাছিল। বৰং অধিক সাৱধান হৈছিল। ১৬৬৯ চনৰ দ্বিতীয়াৰ্ধত বাতৰি আহিল যে ৰামসিংহ সসৈন্যে আহি মোগল আৰু অসমৰ সীমা, প্ৰকৃতাৰ্থত ৰঙিন আৰু কুচবিহাৰ ওচৰত ঘাঁটিমাটি পাইছেহি। অসমীয়া সেনাপতিসকল এইবাৰ একেলগ হৈ কামাখ্যা মন্দিৰলৈ গৈ আৰু কামাখ্যা দেৱীক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যাতে বিদেশী আক্ৰমণ বিনাশ কৰি অসমক ৰক্ষা কৰাত তেওঁলোক সহায় কৰে।

লাচিত বৰফুকনে এই কথা ভালকৈ উপলব্ধি কৰিছিল যে শত্ৰু যিমানেই শক্তিশালী নহওক, প্ৰতিজন অসমীয়া সেনা আৰু সেনাপতিয়ে যদি নিজৰ দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰে তেন্তে তেওঁলোকক মোগলক পৰাস্ত কৰিব নোৱাৰাৰ কোনো কাৰণ নাই। তেওঁ কঠোৰ নিৰ্দেশ জাৰি কৰিছিলে যে কোনোবা সেনাই যদি নিজৰ দায়িত্ব সঠিকভাৱে পালন নকৰে বা নিজৰ কৰ্তব্যত অৱহেলা কৰে, তেন্তে সেই কথা ক্ষমা কৰা নহ'ব লগে লগে সেইজনক শিৰচ্ছেদ কৰা হ'ব। ধৰ্মদেৱে সেই শাস্তিৰ আদেশৰ কথা জানি ভ্ৰূক্ষেপ কৰিলে বুলি কোৱা নাযায়। তেনে ক্ষেত্ৰে যদি ধৰ্মদেৱে লাচিতক সাদৰ শাস্তি দিয়ে দিয়ক কিন্তু তেওঁ কৰ্তব্যত হেলা কৰাজনক ক্ষমা নকৰে।

এই কথা কিন্তু সেই সময়ৰ নিয়মৰ বহিৰ্ভূত কথা আছিল। মৃত্যুদণ্ডৰ দৰে চৰম শাস্তি বিহাৰ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ আছিল কেৱল ৰজাৰ। অৱশ্যে গুৰুতৰ অপৰাধৰ বিষয়ে নিশ্চিত হ'লে বৰফুকন জাতীয় বিষয়াই মৃত্যু আজ্ঞা দিব পাৰিছিল। কিন্তু সম্ভৱতঃ লাচিত বৰফুকনে আপৎকালীন [illegible] নোৱাৰিছিল। সাধুকথা নিৰ্দি, বা পানীত পেলাই — মুক্তি তেওঁক নেলোৱাকৈ

মধ্যম অভিযোগহে বৰফুকনৰ আছিল। বৰফুকনে কমটি হত্যা কৰিব পাৰিছে বিষয়াৰ ভাবুকি দিয়া কথা কোনোৱে চুটকীয়া কটকীয়ে স্বৰ্গদেৱক জনাব লাগিছিল। লাচিতে যে স্বৰ্গদেৱৰ বিৰুদ্ধে উপসৰ্গে হৈ আইন হাতত তুলি লব খুজিছে। সেই কথাও কৈছিল। সেইবোৰ কথা শুনি স্বৰ্গদেৱৰ খঙত অগ্নিশৰ্মা উঠিছিলহি আৰু লাচিতৰ বিৰুদ্ধে ব্যৱস্থা লব খুজিছিল। পাছে কামৰূপত থকা পাত্ৰ-মন্ত্ৰীস লগত এইবোৰ কথাই পাতি, শাৰীৰিকতে কিছুমান পৰম শুনি ৰজাৰ বৰফুকনীয়ে জানে যেনেকৈ সমস্ত লগালে "বৰফুকনক নিজৰ মতেৰে কাম কৰিবলৈ দিলেহে অসমৰ জয় হব আৰু গো-ব্ৰাহ্মণ ৰক্ষা পৰিব।" ৰজাই এই কথাৰ শুনি ভদ্ৰক মানি ললে। পাত্ৰ-মন্ত্ৰীসকলেও ৰজাক বুজালে যে লাচিতে কিবা ভাল উদ্দেশ্যতহে এই কথা কৈছে আৰু এই সময়ত লাচিত বৰফুকনৰ বিৰুদ্ধে ব্যৱস্থা ললে হিতে বিপৰীত হ'ব। চক্ৰধ্বজ সিংহ অলপ শান্ত হ'ল আৰু পাছত নিজেই উপলব্ধি কৰিলে যে লাচিতে যি কৰিছে তেওঁৰ মান বুদ্ধিৰ বাবেহে কৰিছে। অলপ ঢিলাই দিলেই সৈন্য আৰু সেনা—

-পত্তিক যথেষ্ট ৰাখিব পৰা নামাৰ আৰু
গোটেই ধন খেলিমেলি হৈ যাব। লাচিতৰ ওপৰত
পূৰ্ণ আস্থা ৰাখি স্বৰ্গদেৱে অতি প্ৰয়োজনীয়
স্থিৰ কৰিলে আৰু লগতে এইবোৰ সৈতে
-সুৰক্ষা ব্যৱস্থা তেওঁৰ পৰামৰ্শ গেলোৱাৰ বাবে
সেই টুটকীয়া কটকীবোৰ ওচৰলৈ পঠিয়ালে।
লাচিতে সেনাসকলৰ কোন পদত থাকিব, তাৰ
অগ্ৰস্থানো নিৰ্ণয় কৰি দিছিল। তেওঁৰ নিৰ্দেশ
আছিল যে প্ৰতিজন সেনাৰ হাতত অত্যাৱ-
শ্যকীয় সামগ্ৰীৰ এটা থলি থাকোল। যুদ্ধৰ
কৱচ আৰু অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ হাতে হাতে থাকিবই
লাগিব, যাতে খবৰ পোৱাৰ লগে লগে এক-
মুহূৰ্তও পলম নকৰাকৈ যুদ্ধত অৱতীৰ্ণ হ'ব
পৰা যায়। সেইমতে ৰাতি প্ৰতি ছয় ৰাত
অন্ততঃ এহেজাৰ সৈন্য থাকিব লাগিব।
প্ৰতিটো সামৰিক ঘাটি কোন অঞ্চলৰ দায়িত্বত
থাকিব লাগিব, সেয়াও নিৰ্ধাৰণ কৰি দিয়া
হ'ল। সেই ঘাটিৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় হিলৈও
সৈন্যবোৰক সজাই দিয়া হ'ল। প্ৰতিটো
অসমীয়া কোঠ-গড় আদি নিৰ্মাণ দ্ৰুত
আছে, গড়বোৰৰ আকাৰ দৈৰ্ঘ্য আদি
নিৰ্মাণ সেইবোৰৰ ভূমি অনুসৰি লিখি

P.T.O

ৰখা হ'ল। পামত নহাকৈ এনেদৰে সজা
হ'ব খুলি ভেটি পানীৰ ওপৰত সৰু সজা
নহ'লে বিশেষকৈ, কিন্তু তেনে সৰু সজাৰ
বাবে প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী আগতীয়াকৈ গোটাই
ৰখা হ'ল, যাতে প্ৰয়োজন হ'লেই তৎমুহূৰ্ততে
তেনে সৰু সাজি লৈ যোৱা যায়। যুদ্ধৰ
অন্যান্য দিশ পৰিচালনা ললে, যাতে
ৰণসজ্জা আৰু অন্যান্য ব্যৱস্থাসমূহ তেওঁৰ
নখদৰ্পণত থাকে আৰু লগতে যি যি কথা
কোৱা হ'ল বা যি ব্যৱস্থা লোৱাৰ নিৰ্দেশ
দিয়া হ'ল, তাইবোৰ লিখি ৰাখি থাকে সেই
চাৰ্ফুলাবন্ধ নাওল সেনানায়কসকলে ওচৰতে
প্ৰেৰণ কৰাৰ ব্যৱস্থাও কৰা হ'ল।
ৰামসিংহ আহি আগমন কৰাৰ
গোৱাৰ আগত লাচিতে বাকী থকা গড়বোৰ
সময়মতে শেষ কৰাতে বিশেষ জোৰ দিছিল।
আমিনগাঁৱৰ ওচৰৰ গড় এটা বন্ধাৰ মূল
দায়িত্ব পৰিছিল লাচিতৰ এজন মোমায়েকৰ
ওপৰত। পাছে তেওঁৰ দায়িত্বহীনতাৰ বাবে
সেই গড়টোৰ কাম যথেষ্ট পিছ পৰি
আছিল। এদিন লাচিতে সেইটো নিৰ্মাণ
কাৰ্য্য পৰিদৰ্শন কৰিবলৈ গৈ দেখিলে

যে সেই গড়টোৰ কাম শেষ হোৱাই নাই। অথচ মানসিংহৰ বাহিনীক বাধা দিবলৈ সেই গড়টোৰ নিৰ্মাণ সময়মতে শেষ কৰাটো খুবেই গুৰুত্বপূৰ্ণ। তেওঁ মোমায়েকক সুধিলে যে কিয় এনে হৈছে? মোমায়েকে ভাগিন বুলিয়েই অৱহেলা সুৰত কলে যে কাম যদি তোমাক লাগে তেন্তে লাগে লাগে যদি খাটি হৈছে। লাচিত খঙে-জ্বলি-পকি উঠিল আৰু খাপৰ পৰা হেংদান উলিয়াই এপকে আপতে মোমায়েকক কাটি দুচোৰা কৰি কলে, "দেশতকৈ মোমাই ডাঙৰ নহয়"। লাচিতৰ এনে উগ্ৰমূৰ্তি দেখি গড়ৰ কাম কৰা লোকসকলে বৰ ভয় খালে আৰু অপৰিসীম তৎপৰতাৰে কাম কৰি ৰাতিটোৰ ভিতৰতে গড়ৰ কাম সম্পূৰ্ণ কৰি তুলিলে। এই গড়টোক এতিয়া 'মোমাই কটা গড়' নামেৰে জনা যায়। তদুপৰি 'দেশতকৈ মোমাই ডাঙৰ নহয়' বাক্যশাৰী এতিয়াও অসমত চৰম দেশপ্ৰেমমূলক বাক্য বুলি গণ্য কৰা হয়।

মৃত্যুঃ নিজৰে বীৰত্ব আৰু সাহস প্ৰদৰ্শন কৰি শত্ৰুইতো যুদ্ধত জয়লাভ কৰা লাচিত বৰফুকনৰ মৃত্যু হয়। লাচিত অসম ৰক্ষাৰ নায়ক বুলি জনা যায়। এই মহান বীৰে জনৰ মৃত্যু হৈছিল ১৬৭২ খ্ৰীঃৰ ২৫ এপ্ৰিল তাৰিখে। লাচিতৰ মৃত্যুৰ পাছত যোৰহাটৰ হোলোঙাপাৰত মৈদাম দিয়া হয়।

সামৰণিঃ অসম তথা অসমীয়াৰ বাবে এটা চিৰস্মৰণীয় নাম হ'ল লাচিত বৰফুকন। মোগলৰ দৰে শক্তিশালী বাহিনীক পৰাস্ত কৰি নিজ মাতৃভূমিক স্বাধীনতা ৰক্ষাৰ হেতু নিজ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যৰ পৰা অলপো বিচলিত নোহোৱা এইজন মহান শক্তিশালী দেশপ্ৰেমিক হ'ল লাচিত বৰফুকন। লাচিতৰ আদৰ্শ প্ৰতিজন অসমীয়াৰ প্ৰেৰণাৰ উৎস হওক। লাচিত বৰফুকনে দৃঢ়, নিঃস্বাৰ্থ, দূৰদৰ্শী ব্যক্তিত্বৰ যেহেতুই অসমীয়া সমাজত ঘটনা ঘটিছিল যুগান্তকাৰী পৰিবৰ্তন। সেয়ে ২৪ নৱেম্বৰ দিনটো প্ৰতি বছৰে সমগ্ৰ অসমত বাসীয়ে "লাচিত দিৱস" হিচাপে পালন কৰা হয়।

P.T.O